

Josep M. Abella: “Una carta que suscita esperança”

Dc, 27/11/2013 per Catalunya Religió

*El superior general dels Missioners Claretians, **Josep Maria Abella**, fa una primera valoració de l'exhortació apostòlica [Evangelii Gaudium](#) del papa Francesc. Abella va ser un [dels cinc catalans](#) que va participar el Sínode del 2012 sobre la nova evangelització que és el punt de partida del document.*

(Josep M. Abella) Llegint la carta del Papa Francesc “El goig de l’Evangeli”, el primer que ha ressonat fortament en mi ha estat la paraula “goig”. Es una paraula que ens posa amb relació amb un dels documents més importants del Concili Vaticà II: la constitució “Goig i esperança”. Crec que la carta del Papa Francesc recull i interpreta, en el nou context d’avui, el desig sincer d’un diàleg amb el món que ajudi a renovar l’Església i sigui capaç de portar esperança al món.

El Papa Francesc ha fet una lectura pròpia de la reflexió sinodal i, sense repetir allò que [ja ha dit el mateix Sínode](#), en destaca alguns accents des de la pròpia experiència i des del desig ardent de què el compromís missioner creixi en l’Església i la renovi, perquè la fa sortir d’ella mateixa vers una trobada amb l’altre, amb els altres, sobretot amb els pobres. Hi ha una insistència en el verb “sortir”.

Se’n podrien dir moltes coses. En destaco quatre.

En tota la carta s’hi nota *una gran cordialitat*. S’hi descobreix un cor ple de Déu i de l’experiència del seu amor. I s’hi descobreix també un cor ple de la presència de tantes persones que en el nostre món viuen cada dia amb les seves esperances, problemes, lluites, i amb un gran desig de pau, amor i llibertat. El diàleg amb Déu i amb el món és cordial i ens marca el camí de la tendresa i la cordialitat com a únic camí vàlid per l’evangelització. Hi ha un esguard amic vers el món, no exempt certament del necessari element crític. Hi ha una insistència forta en el diàleg.

Tota la carta insisteix en *l'Església com a poble*, cridada a esdevenir cada dia més autènticament "Poble de Déu". Per això parla de la necessitat de conversió i de reforma en tots els seus estaments, fins i tot en l'exercici del Papat. La seva crida a la descentralització s'entén en aquest marc: esdevenir poble que camina amb els altres pobles, recollint les lluites i esperances de cada un d'ells.

Hi trobo una indicació molt forta a *viure amb radicalitat les exigències de l'Evangeli*, superant pors i càlculs. Això és el que li permetrà a l'Església reclamar als diversos estaments de la societat el respecte a la dignitat de les persones i dels pobles. La carta és clara en les seves denúncies i indicacions.

Es una carta realista, però plena d'esperança. Crec que és així perquè sap mirar la realitat amb els ulls i el cor compassiu de Jesús. El desig de proclamar l'Evangeli neix precisament d'aquí. No tanca els ulls als problemes ni a les mateixes deficiències de l'Església, però sap que estem en les mans de Déu. Aquesta fe sòlida és la clau per viure amb joia la nostra identitat com a cristians i la nostra missió de proclamar l'Evangeli.

El Papa Francesc és ha enviat una carta engrescadora. Ara el repte és saber-la llegir en el propi context i traduir-la en opcions concretes que estimulin el sentit missioner de les nostres Esglésies.

Josep M. Abella. Superior general dels [Missioners Claretians](#).